

som spelar, synd att hon inte spelar själv, det hade varit intressant att höra hur hon tacklar ett blåsinstrument från en annan musiksfer.

Då är det nästan frijazziga spelet på All soul's day mer intressant, ett ganska komplext bygge med beståndsdelar som kontrasteras mot varandra utan att det skaver. Det känns mest personligt när hon spelar på de koreanska blåsinstrumenten, häftigt att höra djupet i klangerna. Låtarna med yanggeum närmar sig ett minimalistiskt uttryck, på gott och ont. Lightkänsla ibland, intressant ibland.

Ojämnt – men en spännande artist!

PM JÖNSSON

Nadah El Shazly

Ahwar

NAWA RECORDINGS

SPÄNNANDE FUSIONER. Nawa Recordings, grundat av musikern Khyam Allami, har släppt flera bra skivor som

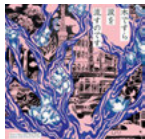
på olika sätt utgår från Mellanösterns musiktraditioner. Jag tänker framför allt på Benhayyi Al-Baghbaghan med Maurice Louca som förenade modern elektronisk musik med arabisk shaabi. Maurice Louca medverkar på Nadah El Shazlys debutalbum, liksom Sam Shalabi (Land of Kush med mera) och många andra musiker, både från Kairo och Montreal, men det som främst kännetecknar skivan är Nadah El Shazlys sång och drömska melodislingor.

Jag gillar att låtarna både lockar och glider undan.

Barzakh är ett fascinerande exempel, som ändrar skepnad flera gånger, samplar en snutt från en urgammal inspelning av den egyptiske legenden Abd-al-hayy Himli, läckert mixer blås och stränginstrument, tar upp en technotråd, går in i någon slags muterad triphop och avslutas med ett långt parti där El Shazlys röst möter en mystisk kör. Suggestivt!

Koala och Ana Ishiq har inslag av jazz, med blåsinstrument som cirklar runt melodierna, den sistnämnda – med harpa som tongivande instrument – är en klassisk egyptisk sång, komponerad av Sayyid Darwish (1892-1923), som Nadah El Shazly tolkar på sitt oväntade sätt. En av låtarna, Palmyra, är delvis inspelad i EMS-studion i Stockholm där Nadah El Shazly var gästtonsättare under en period förra året.

PM JÖNSSON

Even a tree can shed tears: Japanese folk & rock 1969-1973

LIGHT IN THE ATTIC

JAPANSKA ARKIVFYND. Kvalitetsskivbolaget Light In The Attic ägnar sig främst

åt att återutge amerikansk musik i olika genrer. Det kan vara kända namn som Lee Hazlewood och Betty Davis men även obskyr, bortglömd musik. Ibland kikar de utanför Nordamerika och letar upp guldkorn från Brasilien, Norge eller Italien, för att ta upp några hyfsat nya exempel från katalogen.

Musik från Asien har bolaget inte lagt mycket kraft på med undantag för en samling med den sydkoreanska rockpionjären Shin Joong Hyun. Even a tree can shed

tears är ett välkommet bidrag till en djupare förståelse av japansk pop- och rockmusik. Flera av artisterna blev senare stora i hemlandet, men är på sin höjd fotnoter i vår del av världen. Av de 19 namnen på samlingen är jag endast bekant med folk/jazz/blues-sångerskan Maki Asakawa (trist poplåt på det här urvalet, dock), Happy End och Haruomi Hosono (som även var medlem i Happy End). Den ständigt nyfikne Haruomi Hosono blev senare tongivande inom elektronisk musik och bildade Yellow Magic Orchestra.

Låtarna är starkt präglade av anglosaxisk musik, precis som de under 1960-talet japanska "Group Sounds"-banden, som påverkades av brittisk sextiotalspop. Kazuhiko Kato är en japansk Donovan, Hachimitsu Pie har säkert lyssnat på Eagles, Ryo Kagawa doftar Neil Young, Sachiko Kanenobu jämfördes med Joni Mitchell och Dylan II tolkar Bob Dylans I shall be released. En del av banden åkte till USA, som Happy End, som spelade in sitt tredje och sista album med Van Dyke Parks som producent och folk från Little Feat som studiomusiker.

Ibland är det mer charmigt än bra dock. Men samlingen ger mersmak, jag hade gärna hört mer med Kenji Endo, poetisk låtskrivare och sångare. Låten med Kazuhiko Yamahira har en fin folkpopkänsla och jag undrar om gruppen Akai Tori gjorde fler låtar där de förenar gamla inhemska ballader med västerländska arrangemang. Samtliga texter finns översatta till engelska i skivhäftet.

PM JÖNSSON

Habibi Funk: An eclectic selection of music from the Arab world

HABIBI FUNK

SVÄNGIG ARABISK POP. Jannis Stürtz

startade Habibi Funk när han var dj i arabiska länder och tog sig tid till att leta skivor, i framförallt Nordafrika, Sudan och Libanon. Fokus ligger på västinfluerad pop, rock, soul och funk från 1960-, 70- och 80-talen, liknande skivorna på Analog Africa eller den nyligen utgivna samlingen Sweet as broken dates (Ostinato) med somalisk musik från samma tid. Vid sidan av några singlar har Habibi Funk hittills släppt album med den James Brown-influerade marrokanen Fadoul och Ahmed Malek – från Algeriet – som bland annat gjorde orkestral filmmusik.

Det är ett spännande urval med musik väl värd att uppmärksamma. Flera av artisterna är inte bara okända i väst utan vissa av dem tycks vara på gränsen till bortglömda även i hemländerna. I Casablanca fick Habibi Funk tillgång till testpressar och glömda singlar från skivbolaget Bous-siphone, som en märklig, fascinerande låt av Attarazat Addahabia som blandar Beethovens pianostycke Für Elise med garagerockkänsla och gnawasång. Några av låtarna från Algeriet är rytmiska på andra sätt, med ekon av Kap Verde, Karibien och Latinamerika.

Med störst intresse lyssnar jag på de två låtarna från Sudan vars olika musikscener sällan dokumenterats. Argos Farfish med Sharhabeel Ahmed gör mig extremt nyfiken på en kommande skiva med den sudanesiske veteranen. Medryckande! Lika bra är en låt med Kamal